

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2316/2019
15.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Зоран Митић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Миленко Рајковић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5710/2017 од 15.11.2018. године, у седници већа од 15.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5710/2017 од 15.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П 72/16 од 29.05.2017. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да тужилци исплати 48.055,80 динара са законском затезном каматом почев од 17.10.2011. године као дана подношења тужбе па до коначне исплате по основу стицања без основа за период од 21.03.1997. до 22.06.2005. године који је тужилац имао на име коришћења 1/2 заједничких ствари и то апарата за варење, млина за кафу са ознаком ... и пржионице за пржење кафе марке „...“ у року од 15 дана по пријему пресуде. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да тужилци исплати 6.331.205,80 динара са законском затезном каматом почев од 17.10.2017. године као дана подношења тужбе па до исплате по основу стицања без основа за период од 21.03.1997. до 20.11.2003. године и то на име коришћења покретних ствари наведених у том ставу изреке пресуде у року од 15 дана по пријему пресуде. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.881.600,00 динара у року од 15 дана по пријему. Решењем истог суда П 72/16 од 27.09.2017. године одбијен је захтев тужиле за ослобађање од плаћања судске таксе и одбијен приговор застарелости наплате судске таксе који је истакнут од стране тужиле.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5710/2017 од 15.11.2018. године, која је донета по одржаној расправи пред другостепеним судом, усвајају се жалбе туженог и тужиле па се укида пресуда Вишег суда у Нишу П 72/16 од 29.05.2017. године и

решење истог суда П 72/16 од 27.09.2017. године и пресуђује на тај начин што се одбија примарни тужбени захтев тужиље којим је тражила се обавезе тужени да јој исплати 48.055,80 динара са законском затезном каматом од 17.10.2010. године по основу стицања без основа на име коришћења 1/2 заједничких ствари наведених у изреци као и захтев за исплату износа од 6.331.205,80 динара са законском затезном каматом од 17.10.2017. године по истом основу за период коришћења покретних ствари наведених у том ставу изреке као неоснован. Одбијен је евентуални тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој исплати 6.379.261,60 динара са законском затезном каматом а на име половине прихода које је радња за превоз ..., извођење земљаних радова у грађевинарству „...“ из ... остварила у периоду од 21.03.1997. до 08.06.2004. године као неоснован. Тужиља обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.121.500,00 динара а захтев тужиље за ослобађање од обавеза плаћања судске таксе у износу од 82.800,00 динара је одбијен као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. и 403. тачка 3. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/2018), Врховни касациони суд је нашао да је тужиљина ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности нити је у поступку пред другостепеним судом учињена нека од битних повреда одредаба парничног поступка на које ревизија указује. Вештачење које је поновљено у другостепеном поступку од стране истог вештака није нови доказ како то неосновано ревизија сматра.

Према утврђеном чињеничном стању по одржаној расправи пред другостепеним судом тужиља и тужени су били у браку у периоду од 1977. до 1997. године када је брак разведен пресудом Општинског суда у Нишу П 600/97. Пресудом истог суда П 3200/97 од 08.06.2004. године утврђено је да сва покретна и непокретна имовина стечена током брачне заједнице представља заједничку имовину бивших брачних другова и да су удели парничних странака у тој имовини подједнаки, односно износе 1/2 непокретних и покретних ствари те да брачни другови нису имали посебну имовину. Истом пресудом утврђено је да су одређене покретне ствари отуђене после развода брака због чега је тужени ББ обавезан да тужиљи АА на име 1/2 вредности тих ствари исплати 1.473.187,00 динара са каматом од 20.11.2003. године до исплате. Наведени износ је исплаћен крајем 2006. године и почетком 2007. године. Истом правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиље за исплату износа од 15.859.511,00 динара по основу изгубљене добити због немогућности коришћења покретних ствари које су биле предмет спора у конкретној парници с обзиром да је утврђено да су исте већ отуђене, да је тужени тим стварима радио и зарађивао па од зараде прибављао нове ствари као заједничку имовину на којима је већ утврђено сувласништво странака са по 1/2.

У овој парници тужиља тражи да се тужени обавезе да јој на име стицања без основа због коришћења 1/2 заједничких ствари и то апарата за варење, млина за кафу и пржионице за кафу у периоду од 21.03.1997. до 22.06.2005. године исплати 48.055,80 динара као и да јој по истом основу за коришћење других покретних ствари и то теретног возила „...“ које је коришћено за превоз ..., 2 багера, агрегата за струју и утоваривача за период од 21.03.1997. до 20.11.2003. године исплати 6.331.205,80 динара. Евентуални тужбени захтевом тужиља је тражила да се тужени обавезе да јој на име половине прихода које је радња за превоз ... „...“ из ... остварила у периоду од 21.03.1997. до 08.06.2004. године а радећи предметним покретним стварима исплати 6.379.206,60 динара. Првостепени суд налази да је основни тужбени захтев тужиље основан с обзиром да ранијим пресудама није обухваћено ово тражење које није ни застарело, а да се тужени у спорном периоду користио заједничким стварима, па је због тога и одлучено на начин како је наведено. Међутим, другостепени суд налази да је основни тужбени захтев тужиље неоснован јер у поступку није доказала основ односно висину потраживања а такође је неоснован и евентуални тужбени захтев из истог разлога па је због тога по одржаној расправи укинуо првостепену пресуду и тужбене захтеве одбио.

С обзиром да тужиља тужбом од туженог потражује да јој исплати новчану накнаду за одређене периоде на име коришћења заједничких ствари правилно је нашао другостепени суд да се у конкретном случају ради о потраживању на основу члана 219. ЗОО односно употребљавање туђе ствари у своју корист. Наведеном одредбом је прописано да кад је неко туђу ствар употребио у своју корист, ималац може захтевати независно од права на накнаду штете, или у одсуству ове, да му овај накнади корист коју је имао од употребе. Правилна примена наведене одредбе подразумева да се најпре утврди да је тужилац власник односно сувласник ствари, да је тужени наведену ствар употребљавао у своју корист и да је остварио од те употребе корист. У конкретном случају није спорно да је тужиља сувласник на предметним стварима и да је исте тужени у спорном периоду користио. То значи да је преостало да тужиља у парници докаже корист коју је тужени остварио употребом заједничких ствари. На ту околност тужиља је у поступку предложила вештачење од стране вештака одговарајуће струке који је у току поступка више пута сачињавао – допуњавао свој налаз и мишљење а истог вештака је и другостепени суд на расправи коју је одржао саслушао и од њега тражио одређене допуне. Суштина налаза вештака у конкретном случају је да конкретну корист односно њену висину од употребе наведених ствари није могуће утврдити због тога што су ствари отуђене или што се ради о евентуалним приходима за које не постоје писмени подаци. Вештак је закључио да нема економске оправданости да се било која ствар, па и овде спорне користе ако се од тога не би остварила корист која износи најмање колика и стопа амортизације – износ по том основу на годишњем нивоу. На бази тога вештак је сачинио налаз и утврдио висину изгубљеног прихода.

Правилно другостепени суд закључује да се висина остварене користи из члана 219. ЗОО не може утврђивати на овај начин односно предпостављеном амортизацијом како је то вештак урадио. По свом појму амортизација је трошак који се приказује у билансу успеха и везана је за основно средство а њена висина приближно одговара изгубљеној вредности тих ствари. Стопа амортизације не зависи од питања коришћења неке ствари с обзиром да се амортизује и ствар која се уопште не користи, по неким мишљењима теорије амортизација је чак и виша уколико се ствари не користе (на

пример путнички аутомобил). Отуда овакав метод није прихватљив у конкретном случају па с обзиром да тужила ни на који други начин није доказивала висину остварене користи правилно је нашао другостепени суд да се применом правила о терету доказивања из члана 231. став 1. тужбени захтев тужили морао одбити.

Наводима из ревизије у основи се побија чињенично стање а посебно закључак другостепеног суда у вези правила о терету доказивања а имајући у виду све наведено такви наводи ревизије нису прихватљиви па је због свега тога и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић